

HET WERKSTUK- OF HOE IK VERDWEEN IN DE JUNGLE

Na school loop ik vlug naar huis. Ik kijk door het ruitje van mama's studio, maar daar is ze niet. Op de trap ruik ik al lavendel, dus ze zal wel in bad zitten. De deur van de badkamer staat op een kier, stoomflarden dampen de gang op. Geruisloos glijp ik naar binnen.

Het bad zit vol schuim. Eén groot sneeuw-landschap. Er steken maar een paar stukjes mama boven de sneeuw uit. Twee knie-eilandjes en een groter eiland met ogen, een neus en een mond. De ogen van het eiland zijn dicht.

'Mama?'

Ze hoort me niet. Ze heeft haar oren onder water. Aan de achterkant van de wasmachine hangt een rubberen slang. Voorzichtig wrik ik die los. De ene kant hang ik in het water, de andere kant zet ik aan mijn mond. 'MAMA!'

Grote bubbels borrelen op. (p 55)

Eva van twaalf groeit op als enig kind van een bekende zangeres die een druk leven combineert met de moederlijke zorg voor haar opgroeiend kind. Aan Eva is te merken dat ze veel vrijheid in haar opvoeding geniet en een vangnet heeft voor de momenten dat haar moeder niet voor haar klaar kan staan. Ze heeft een goede band met opa op fietsafstand en ook met de ouders van haar hartsvriend Luuk. Maar zo langzamerhand krijgt ze meer vragen over haar vader, hoewel haar moeder daar niet erg op in wil gaan – zo wordt hij aangeduid als 'Dievent' – net alsof dat een eigennaam is...

Als er op school een werkstuk voor Natuur gemaakt moet worden en Eva weinig ideeën heeft, overlegt ze met Luuk of het dan geen goed idee is om een werkstuk over je eigen biologische vader te schrijven. Luuk oppert nog of het dan niet beter over biologische wapens zou kunnen gaan, maar Eva zet door. Haar juf reageert hier aanvankelijk niet erg enthousiast op en het lijkt Eva dan ook beter om de eerste probeersels voor haar werkstuk nog maar niet aan haar moeder te laten zien.

Verspreid door het boek heen staan telkens pagina's van het werkstuk, waardoor we in Eva's woorden kunnen lezen hoever ze vordert met haar speurtocht en hoe haar ontdekkingen haar aanzetten tot meer actie. Ze is (taal)gevoelig en noteert sterke zinnen als *'Een vader die net doet of je niet bestaat, die je nooit belt en verder nooit naar je omkijkt, die noem ik kindblind.'*

Toch wil ze dolgraag meer van hem weten en kort hierna plaatst ze dan ook een vraagteken bij haar eigen woorden als ze ontdekt dat haar Surinaamse vader vlak na haar geboorte persoonlijke boodschappen aan haar heeft gestuurd die haar moeder voor haar verborgen heeft gehouden.

We leren Eva kennen als een kordate dame die er ook niet voor terugschrikt om haar moeder en andere volwassenen voor voldongen feiten te plaatsen. Als ze besluit om de hulp van een bekend tv-programma in te schakelen bij haar zoektocht naar haar roots wordt het boek spannender en spannender en ben je benieuwd of ze wel overeind zal blijven in de volwassen wereld in een ander werelddeel: het boek verplaatst zich van Nederland naar Suriname. Opmerkelijk feit is wel dat de volwassenen in Suriname de juiste snaar raken bij Eva en haar stimuleren in haar zoektocht, terwijl eerder in Nederland volwassen opvoeders voornamelijk mitsen en maren aangaven.

Veel lezers zullen blij zijn met *Het werkstuk*: dit met een Zilveren Griffel bekroonde boek is met veel vaart geschreven door Simon van der Geest. Hij maakt gebruik van rake dialogen, waarin de personages hun eigenheid tonen. Hij houdt de hoofdstukken kort en eindigt vaak met een heuse cliffhanger waardoor je graag aan het nieuwe hoofdstuk begint. Verspreid door de tekst staan typering die je bijblijven, zoals de 'vlugkus' die mama uitdeelt, en Eva is een kind om van te houden door haar doorzettingsvermogen, haar hoop en vertrouwen in andere mensen.

Doordat we meeleven en meelesen met de hoofdpersoon krijgen we als lezers inzichten aangereikt die je laten nadenken over grote vragen van het leven – wat meer kun je van een goed boek verlangen? *“Het leven stroomt naar voren, weet je. Je kunt niet terug peddelen”*. (p.360)

BRONNEN

Het werkstuk - of hoe ik verdween in de jungle, Simon van der Geest (2020), ill. Karst-Janneke Rogaar

OVER DE AUTEUR

Hugo van den Ende is hogeschooldocent Taal op Hogeschool KPZ.